

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Kjerlighedsdalen

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Kjerlighedsdalen", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 289. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich06-shoot-workid80416/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Lyriske Digte

Kjerlighedsdalen

Blandt grønklædte Bækker der ligger en Dal,
Saa lønlig og stille, saa luun og saa sval;
Der kommer ej Vinter med Storm og med Slud;
Thi Dalen er Foraarets evige Brud.

Og evigt den smiler i Foraarets Pragt,
Udsmykker med Blomsternes spraglede Dragt;
Den skifter ej Klædning, skjøndt altid som ny
Den hviler i Fjeldenes hegrende Ly.

Og trindt er den hegnet af Skoven saa grøn;
Nyssprungen den prunker ungdommelig skøn.
I Bladenes Læ, udi Frihed og Roe,
De vingede Sangere bygge og boe.

Og raslende pible fra løvrige Fjeld
Blandt søde Violier de klareste Væld;
De glide saa sagte, de snøe sig saa tit,
Som om de end gjerne gad tøve her lidt.

Og inde i Dalen der ligger et Huus
Halv skjult mellem Løv – mellem Bækkenes Saus.
Med Lundene for og med Lundene bag
Det søger at dølge sit straalagre Tag.

Men Solen, som daler paa Himmelen blaa
Forraader bag Løvet de Vinduer smaae;
Og snehvide Væg gennem Rosernes Hæk
Sig andengang viser i speilklare Bæk.

Og hisset bag Bækken blandt Roserne boe,
Usete af Verden, de Elskende To;
Paa Jorden de leve, men Himmelens Lyst
Opfylder og hæver uskyldige Bryst.

St. St. Blicher

Naar Solen fremstiger paa Bjergenes Tind,
Den seer ved hans Barn hendes smilende Kind;
Og naar den neddukker sin straalende Karm,
Den finder ham i hendes favnende Arm.

Som tvende Dugdraaber, der tindrende staae
Og smelte i Fæt paa det selvsamme Straae;
Som Lillier to paa en eneste Green,
Skjøndt Tvillingebiomster, dog ere kun een.

De ændse ej Tiden; den kommer og gaaer;
De tælle ej Dage, de mærke ej Aar,
Ej Før eller Siden – de Elskendes Hu
Kun fatte og føle det salige Nu.

„O siig os, du Sanger! hvor ligger din Dal
„Saa lønlig og stille, saa luun og saa sval?
„Hvor grønnes den Vaar uden falvende Fløst?
„Hvor fylder den Himmel de Elskendes Bryst?“

Det er som en Drøm fra min henfarne Vaar;
Jeg saa den engang i mit sextende Aar.
Men Stormene bruste og Taagerne steeg,
Og Dalen tilsidst fra mit Øje bortveeg.

Men finder Du, Yngling, og finder Du, Møe,
Den Dal, hvor I ønske at leve og døe:
Da tænker med Ømhed paa Skjalden, Jer Ven,
Som Dalen har fundet og mistet igjen.

Lyriske Digte

Farvel til min første Kærester!

Jeg var ung, da du mig første Gang
Fandt ved Høien paa min grønne Vang;
Bækken bugted surrende forbi,
Lærken sang henad sin Himmelstie.

Morgenvinden gik paa Engen hen,
Hvisled sagtelig og taug igjen;
Blomsten bøiede sit Hoved lidt,
Reiste atter sig og neied tit.

Duggen løfted sig fra Dalen op,
Skyen krusede sin røde Top,
Maanen blegned og i Vesten veeg,
Solen blussende af Havet steeg.

Da – da steeg jeg med i freidigt Mod,
Løt i Barmen løb mit unge Blod;
Søde Længsels Morgengrye oprandt –
Tid og Rum hen under mig forsvandt.

Det var dig – o, det var dig, som drog
Drengens Sjæl og i hans Hjerter slog:
I usynlig Lænke var jeg lagt,
Kjendte ei den underfulde Magt.

Vidste ei, hvorhen du vældigt før
Med din Slave over Verdens Jord;
Sikker, salig laae jeg i din Arm,
Elskte! altid glad og altid varm.

Nu – men nu – hvor er hiint Tryllerie –
Kjære Lænker, som jeg bandtes i?
Aarene henvælte som en Elv –
O min Kærester! hvor est du selv?